

σίαν. Ἡ Χριστίνα μόλις ἔφθανεν εἰς τὸ ἀνάστημα τὸ βιολίον της, καὶ τὸ παράδοξον τῆς ἀντιθέσεως ἀνακμιβόλως συνήργησεν εἰς τὸ νὰ συναθροίσῃ περὶ αὐτὴν πολυπληθὲς ἀκροατήριον. Ἀγαθὴ τύχη, εὐρέθη ἐν αὐτῷ φιλόκαλός τις κύριος, ὀνόματι Τόρνερξελν, δικαστικὸς τὸ ἐπάγγελμα, ὅστις κατεπλάγη ὑπὸ τῆς ἐκτάκτου ποιότητος καὶ τοῦ ὄλων ἰδιοφυῶς ἤχου τῆς παιδικῆς ἐκείνης φωνῆς. Οὗτος ἐξετάσας τὴν παιδίσκην, ἐπληροφόρηθη παρ' αὐτῆς, περὶ τῆς κατοικίας τῶν γονέων της, καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας πορευθεὶς παρ' αὐτοῖς, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀγωγὴν της. Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ εὐχαρίστως. Ὁ κ. Τόρνερξελν εἶχεν ἤδη ὀμιλήσει περὶ τῆς μικρᾶς θαυματουργοῦ εἰς τὴν δεσποινίδα Βαλλερίου, γνωστὴν εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς βαρῶνης Lenhusen, ἣτις λαμβάνει αὐτὴν εἰς τὸν οἶκόν της καὶ τῇ παρέχει τοὺς ἀναγκαίους διδασκάλους. Ὁ πρῶτος αὐτῆς καθηγητῆς τῆς ὀδικτικῆς ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν κάμῃ νὰ χάσῃ τὴν φωνὴν της. Ἀλλ' εὐτυχῶς δι' αὐτὴν καὶ τὴν τέχνην παρεδόθη μετὰ τινὰ χρόνον εἰς τὸν Βάρτελ, ὅστις παρεσκεύασε τὴν ὁδὸν της. Ἐν ᾧ εἰργάζετο ἔτι ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του, ὁ Μάγερμπερ ἀκούσας περὶ τῆς νέας αἰοδοῦ τῇ προσέφερε τὸ μέρος τῆς Ἰνὲς ἐν τῇ Ἀφρικανῇ. Ἀλλ' αὕτη ἔσχε τὸ θάρρος νὰ μὴ δεχθῆ τὴν δελεαστικὴν προσφορὰν καὶ νὰ ἀναμῆν τὸ τέλος τῶν σπουδῶν της, ὅπως παρουσιασθῆ πρό τοῦ κοινοῦ.

Εἰς τὸν κ. Καρθαλὸν προώριστο ἡ τιμὴ νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸν μουσικὸν κόσμον τὸν ἀρισταμπελῆ ἀστέρα. Μόλις τὴν ἤκουσεν ψάλλουσαν τὰς «Variations» τοῦ Rhode, καὶ τὸ «Robert, toi que j'aime», καὶ τὴν ἐσυμφώνησε διὰ τὸ λυρικὸν θέατρον ἐπὶ μισθῷ 2,000 φρ. κατὰ μῆνα διὰ τὸ πρῶτον ἔτος, 2,500 φρ. διὰ τὸ δεύτερον καὶ 3,000 διὰ τὸ τρίτον ἔτος. Ἡ Χριστίνα Νίλσον ἀνεφάνη τὸ πρῶτον πρό τοῦ κοινοῦ τῇ 27 Ὀκτωβρίου 1864 ἐν τῇ Τραβιάτα, εἰδικῶς μεταφρασθεῖσα πρὸς τοῦτο. Τῇ ἐπαύριον ἦτο διάσημος, καὶ τὸ ὄνομά της ἐζήρητο ἀπὸ πάντων τῶν στομάτων. Ἡ ἐπιτυχία της ἐστερεώθη κατὰ τὰς παραστάσεις τῆς Μάρθας, τοῦ Δὸν Ζουάν, καὶ ἰδίᾳ τοῦ Μαρικοῦ ἀνδρῶ. Εἶχε δὲ κατ' ἔτος τρίμηνον ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τοῦ Λυρικοῦ Θεάτρου.

Κατὰ τὸ 1866, διατελοῦσα ἐν ἀδείᾳ, ἐψάλλεν ἐν Λονδίῳ καὶ συνῆψε μετὰ τινος Ἀμερικανοῦ θεατρῶνου συμβόλαιον διὰ μίαν περίοδον ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις. Ἐκεῖθεν ἐπανήλθε φέρουσα ἐνὸς ἑκατομμυρίου καθαρὸν κέρδος, ὅπερ ἀπώλεσε μετ' ὀλίγον ἕνεκα χρεωκοπίας τινός, ἀλλὰ τὸ ἀντικατέστησε διὰ νέου πλοῦτου κτηθέντος ἐπίσης ταχέως ὡς ὁ πρῶτος. Γνωστὴ εἶνε τοῦ γάμου της ἡ ἱστορία μετὰ τοῦ Ρουζῶ καὶ ὁ ἐπίλογος τοῦ γάμου τούτου, τούτέστιν ἡ πρόσφατος

δίκη, τὴν ὁποίαν ἐκέρδισεν ἡ Νίλσον πρό τῶν παρισινῶν δικαστηρίων. Μεταξὺ τῶν καλλιτεχνημάτων, ἅτινα θέλουσι χρησιμεύσει πρὸς διακόσμησιν τοῦ μεγαλοπρεποῦς αὐτῆς ἀναχωρητηρίου ἐν South-Kensington εὐρίσκεται εἰκὼν τις τοῦ Φραγονάρδ παριστῶσα μικρὰν πλανόδιον αἰοδόν. Εἰς τὴν εἰκὼνα ταύτην ἀσμενίζει ἰδίως ἀνευρίσκουσα ἐν αὐτῇ τὰς ταπεινὰς ἀπαρχὰς τοῦ σταδίου της.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Λουλούδια εἶν' οἱ στίχοι μου κομμέν' ἀπ' τὴν καρδιά
κι' ἔχουνε τὴν ἀγάπην μου γιὰ μόνην μυρωδιά.
Κι' ἐγὼ θερίζω ἀπ' τὴν καρδιά στίχους πολλοὺς γιὰ σένα,
καὶ σ' τοὺς ἀρίω ἐνθύμημα τώρα ποῦ πάω 'ς τὰ ξένα.

Ὅσο τοὺς βλέπεις, κόρη μου, 'ς ἓνα χαρτί ἐκεῖ
χλωμοί, χλωμοί καὶ ἄχαροι, θλιμμένοι, φτωχικοί,
νὰ κιτρινοφυλιάζουσε σὰν ἄνθη πατημένα,
θὰ πῆ πῶς ζῶ μαύρη ζωὴ μακρὰ ἀπὸ σέ 'ς τὰ ξένα.

Κι' ἂν κάποια ἡμέρα τοὺς ἰδῆς μὲ ξαφνικὴ χαρὰ
νὰ πάρουν δεύτερη ζωὴ, καὶ τάνθη τὰ ξηρὰ
ν' ἀπλώσουσε τὰ φύλλα τους χλωρὰ καὶ μυρισμένα,
τότε θὰ πῆ πῶς ἔρχουμε καὶ πάλι ἀπὸ τὰ ξένα.

Ἄν ὅμως μέσ' 'ς τὴν πλειὸ γλυκεῖα τῆς νεότητός σου γιορτῇ
ἰδῆς πῶς ξάφνω ἐβούστησαν οἱ στίχοι ἀπ' τὸ χαρτί,
λυπήσου καὶ τοὺς στίχους μου, λυπήσου με κ' ἐμένα,
γιατὶ θὰ πῆ πῶς πέθανα ἐκεῖ μακρὰ 'ς τὰ ξένα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Η ΚΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

ΕΝ ΙΝΔΙΚΗ

Ὀλίγοι τόποι παρουσιάζουσιν εἰς τοὺς περιηγητὰς τοσαῦτα θέληγητρα ὡς ἡ μεγάλη χερσόνησος τοῦ Ἰνδοσταν. Ἐπὶ τῆς παραδόξου ταύτης γῆς ἀπέραντον διανοίγεται πεδῖον μελετῶν πρό τοῦ καλλιτέχνου, τοῦ σοφοῦ, τοῦ φιλοσόφου. Οἱ σιδηρόδρομοι ἐχάραξαν ἐπ' αὐτῆς τὰ ἐκπολιτιστικὰ τῶν ἔχνη, ἀλλὰ τὸ μυστηριῶδες νέφος τὸ συγκαλύπτει τὴν ἀνεξερεύνητον ταύτην χώραν πυκνοῦται αὖθις μετὰ τὴν διαβάσιν τῶν ἀτμομηχανῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὄξεια συρίγματα εἰς μάτην προσπαθοῦσι νὰ ἐξεγείρωσι λαὸν ὑπνωτισμένον ὑπὸ τῶν εἰδῶλων του.

Ἄμα τῇ ἀφίξει του εἰς ἰνδικὴν τινὰ χώραν ὁ Εὐρωπαῖος κατέχεται ὑπὸ ζωηροῦ θαυμασμοῦ ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν μεγαλοπρεπῶν ναῶν, εἰς τῶν ὁποίων τὰ βᾶθη οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ διεισδύσῃ· αἰσθάνεται δ' ἑαυτὸν ἐν πλήρει ἀπομονώσει. Οἱ κάτοικοι ἀπομακρύνονται εἰς τὴν προσέγγισίν του, αἱ οἰκίαι κλείονται εἰς τὴν διάβασίν του, τὸ